

νίκηφορία, ἦ, Δωρ. **νικᾶφ-**, επικράτηση, νίκη, σε Πίν.

νίκη-φόρος (φέρω), Δωρ. **νικᾶφ-**, **-ον**, **I.** αυτός που φέρνει τη νίκη, σε Αισχύλ. **II.** (φέρομαι) αυτός που λαμβάνει το βραβείο, κυρίαρχος, νικητής, σε Πίνδ., Σοφ. κ.λπ.

νικό-βουλος, **-ον** (βουλή), αυτός που υπερισχύει στη βουλή, σε Αριστοφ.

νίκος, τό, μεταγεν. τύπος αντί *νίκη*, σε Ανθ.

νικῶεν, Αττ. αντί *-άοιεν*, γ' πληθ. ευκτ. του *νικάω*.

νῖν, **1.** Δωρ. και Τραγ. εγκλιτ. αιτ. του γ' προσ. της προσ. αντων., όπως το Επικ. και Ιων. *μιν*, αντί *αὐτόν*, *αὐτήν*, *αὐτόν*, *αυτή*, σε Πίνδ., Τραγ.· *σπανίως* αντί *αὐτό*, *αυτό*, σε Πίνδ., Αισχύλ.· και αντί *αὐτούς*, *αὐτάς* (στον πληθ.), σε Πίνδ. **2.** αντί της δοτ. *αὐτῶ*, στον ἴδ.

νιπτήρ, **-ῆρος**, ὁ (νίζω), αγγείο στο οποίο πλένει κάποιος τα χέρια του, λεκάνη, σε Κ.Δ.

νίπτρον, τό (νίζω), νερό για πλύσιμο των χεριών, κυρίως στον πληθ., σε Ευρ., Ανθ.

νίπτω, μεταγεν. τύπος του *νίζω*.

νίσσομαι**ἤνίσσομαι**[ἴ], Επικ. γ' πληθ. παρατ. *νίσσοντο*· μέλ. *νίσσομαι* [ἴ]· όπως το *νέομαι*, πηγαίνω, αναχωρώ, σε Όμηρ., Πίνδ.· με αιτ. του τόπου, πηγαίνω σε έναν τόπο, σε Ευρ.

νίτρον, τό, σε Ηρόδ. και Αττ. **λίτρον**, ανθρακική σόδα, σε Ηρόδ. (πιθ. ξεν. λέξη).

νίφα[ἴ], **τήν**, χιόνι, αιτ. από ονομ. *νίψ*, που δεν απαντά, σε Ησίοδ.

νιφάς, **-άδος**, ἦ (νίφω)· **I. 1.** νιφάδα χιονιού· στον πληθ., *νιφάδες*, σε Ομήρ.

Ιλ., Ηρόδ.· παροιμ. για την ευφράδεια ως μέσο πειθούς, *ἔπεα νιφάδεσσι ἔοικότα χειμερήσιν*, σε Ομήρ. Ιλ.· ενικ. με περιληπτική σημασία, χιονιάς, χιόνια, στο ἴδ., σε Πίνδ. **2.** μεταφ., *νιφὰς πετρῶν*, βροχή από πέτρες, σε Αισχύλ., Ευρ.· *νιφὰς πολέμου*, πολεμική καταγίδα, σε Πίνδ. **II.** ως θηλ. επίθ., = *νιφόεσσα*, σε Σοφ.

νιφετός, **-οῦ**, ὁ (νίφω), χιόνι που πέφτει, χιονοθύελλα, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.

νιφετ-ώδης, **-ες** (εἶδος), ὁμοιος με χιόνι ή χιονοθύελλα, χιονώδης, σε Πολύβ.

νιφο-βλής, **-ῆτος**, ὁ, ἦ, = *νιφόβολος*· *Ἄλπεις*, σε Ανθ.

νιφό-βολος, **-ον** (βάλλω), αυτός που βλήθηκε από το χιόνι, χιονοσκεπής, λέγεται για βουνά, σε Ευρ., Αριστοφ.

νιφόεις, **-εσσα**, **-εν** (νίφα), χιονισμένος, χιονοσκεπής, σε Όμηρ., Ησίοδ. κ.λπ.

νιφο-στιβής, **-ές** (στείβω), γεμάτος με χιόνια, σε Σοφ.

νίφω[ἴ], αόρ. *ἄ' ἔνιψα*· **1.** χιονίζω· σε προσ. σύνταξη, *ὄτε ὄρετο Ζεὺς νιφέμεν* (Επικ. απαρ.), όταν ο Δίας άρχισε να ρίχνει χιόνι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὄταν νίφη ὁ θεός*, σε Ξεν.· μεταφ., *χρυσῶ νίφων*, πέφτοντας σαν βροχή από χρυσό, σε Πίνδ. **2.** απρόσ., *νίφει*, χιονίζει (πρβλ. **ὔει**, **συσκοτάζει**), σε Αριστοφ.· ομοίως στη Μέσ., *νιφάδος νιφομένας*, όταν το χιόνι πέφτει, σε Αισχύλ. **3.** Παθ., καλύπτομαι από χιόνι, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

νίψαι, απαρ. αορ. *ἄ' του νίζω*· *νίψω*, μέλ.

νόα, ετερόκλ. αιτ. του *νοῦς*.

νοερός, **-ά**, **-όν** (νόος), διανοητικός, αυτός που ανάγεται στη νοητική λειτουργία του εγκεφάλου, σε Πλάτ. κ.λπ.

νοέω, Αιολ. **νόημι**, μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ἄ' ἐνόησα*, Επικ. *νόησα*, Ιων. *ἐνωσα*· παρακ. *νενόηκα*, Ιων. *νένωκα* — Μέσ., Επικ. γ' ενικ. αορ. *ἄ' νοήσατο*, Ιων. *μτχ. νωσάμενος* — Παθ., αόρ. *ἄ' ἐνοήθην*, Ιων. *ἐνώθην*· παρακ. *νενόημαι*, Ιων. *νένωμαι*· γ' πληθ. υπερσ. *ἐνένωτο*· **I.** αντιλαμβάνομαι μέσω όρασης, παρατηρώ, εξετάζω· *ὀφθαλμοῖς ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς νοεῖν*, σε Ομήρ. Ιλ.·

διαφοροποιείται από το *ὄραν* που δηλώνει απλή οπτική επαφή (το *νοεῖν* υπονοεῖ νοητική αντίληψη που προέρχεται από την ὄραση), *τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε*, στο *ιδ.*· *οὐκ ἶδεν οὐδ' ἐνόησε*, σε Όμηρ.· *ἀπ' ὅπου, θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα*, σε Ομήρ. *Οδ.* κ.λπ.· ομοίως και στη Μέσ., σε Θέογν., Σοφ. **II.** *ἀπόλ., σκέφτομαι, υποθέτω, καταλαβαίνω*, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· *ἄλλα νοῶ, ἔχω διαφορετική ἀποψη*, σε Ηρόδ.· *μτχ. νοέων, -έουσα, σκεπτόμενος, συνετός, σῶφρων, καλὸς γνώστης*, σε Όμηρ. **III. 1.** *επεξεργάζομαι με τον νου, επινοῶ, μηχανεύομαι, σκοπεύω, προτιθεμαι*, σε Ομήρ. *Οδ.*, Ηρόδ. **2.** *με απαρ., σκέφτομαι να κάνω κάτι, ἔχω κατά νου*, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Σοφ. κ.λπ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ομήρ. *Ιλ.*, Ηρόδ. **IV.** *αντιλαμβάνομαι, νομίζω ἢ κρίνω κάτι ως τέτοιου είδους, ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον νόει*, σε Σοφ. **V.** *λέγεται για λέξεις, ἔχω συγκεκριμένη σημασία, σημαίνω κάτι το συγκεκριμένο· πυθοίμεθ' ἄν τὸν χρησμὸν ὄ,τι νοεῖ*, σε Αριστοφ., Πλάτ.

νόημα, -ατος, τό (νοέω)· **I. 1.** αυτό που κατανοεῖ κάποιος, διάνοημα, σκέψη, ιδέα, σε Όμηρ., Ησίοδ., Αττ.· *χρησιμ. ως σύμβολο της ταχύτητας, της γρήγορης κίνησης· ὡς εἰ πτερὸν ἤε νόημα*, σε Ομήρ. *Οδ.* **2.** σκέψη, σκοπός, σχέδιο, σε Όμηρ., Αριστοφ. **II.** *ὅπως το νόησις, κατανόηση, διάνοια, νους*, σε Όμηρ.· *διάθεση*, σε Πίνδ.

νοήμων (νοέω), -ον, γεν. -ονος· **I.** σκεπτικός, ευφυής, αυτός που διαθέτει νόηση, σε Ομήρ. *Οδ.* **II.** αυτός που ἔχει σωστή κρίση, σε Ηρόδ.

νόησις, ἡ, Ιων. νῶσις, -εως, ευφυΐα, διάνοια, σκέψη, αντίληψη μέσω του μυαλού, αντίθ. προς το *αἴσθησις*, σε Πλάτ.

νοητικός, -ή, -όν (νοέω), ευφυής, οξύνους, σε Αριστ.

νοητός, -ή, -όν (νοέω), αυτός που μπορεί να γίνει αντιληπτός με τη νόηση, διανοητικός, αντίθ. προς το *ὄρατός*, φανερός, σε Πλάτ.

νοθα-γενής, -ές (γίγνομαι), Δωρ. και ποιητ. αντί *νοθηγενής*, γεννημένος νόθος ἢ ἀπὸ νόθους γονεῖς, σε Ευρ.

νοθεία, ἡ, γέννηση εκτὸς νόμιμου γάμου, σε Πλούτ.

νοθεύω, παραποιῶ, νοθεύω· Παθ., *απαρ. αορ. ἀ' νοθευθῆναι*, σε Λουκ.

νοθο-καλλοσύνη, ἡ, απατηλά θέληγτρα, πλαστή ομορφιά, σε Ανθ.

νόθος, -η, -ον και -ος, -ον, I. νόθος, παιδί γεννημένο εκτὸς νόμιμου γάμου, δηλ. αυτό που γεννήθηκε ἀπὸ δούλη ἢ παλλακίδα, αντίθ. προς το *γνήσιος*, Λατ. *legitimus*, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Ηρόδ., Αττ.· *νόθη κούρη*, σε Ομήρ. *Ιλ.* **II.** γενικά, κίβδηλος, απατηλός, πλαστός, υποβολιμαῖος, νόθος, λέγεται για πρόσ. και για πράγμ., σε Πλάτ.

νοίδιον, τό, υποκορ. του *νόος*, *νοῦς*, σε Αριστοφ.

νομάδικός, -ή, -όν (νομάς)· **1.** αυτός που ανήκει ἢ αρμόζει στη ζωή βοσκού, νομαδικός, ποιμενικός, σε Αριστ.· *ἐπίρρ. -κῶς, κατά τον τρόπο των νομάδων*, σε Στράβ. **2.** αυτός που προέρχεται ἀπὸ τη Νουμιδία (αρχ. περιοχή της Β. Αφρικής, που σήμερα καλύπτεται ἀπὸ την Αλγερία), σε Πολύβ.

νομαῖος, -α, -ον, = νομαδικός, σε Ανθ.

νόμαιος, -α, -ον (νόμος), εθιμικός, συνήθης· *νόμαια, τά*, ὅπως το *νόμιμα*, ἔθιμα, συνήθειες, σε Ηρόδ.

νομ-ἀρχης, -ου, ὁ (νόμος), διοικητῆς αιγυπτιακῆς επαρχίας, σε Ηρόδ.

νομάς, -άδος, ὁ, ἡ (νομός)· **I.** αυτός που περιφέρεται για να βρει τόπο βοσκῆς· *οἱ Νομάδες*, περιπλανώμενες ποιμενικές φυλές, οι Νομάδες, σε Ηρόδ., Αττ.· και ως κύριο ὄνομα, *Νομάδες*, κάτοικοι της αφρικανικῆς Νουμιδίας, σε Πολύβ. **II. 1.** θηλ. ἐπίθ., αυτή που βόσκει, που τρέφεται με βοσκή, σε Σοφ. **2.** μεταφ., *κρῆναι Κηφισοῦ νομάδες ρέεθρων*, οι πηγές που τρέφουν τα ρεῖθρα του Κηφισοῦ, στον *ιδ.*

νομέας, -ου, ό, μεταγεν. τύπος αντί *νομέυς*, σε Ανθ.

νόμειμα, -ατος, τό (νομεύω), αυτό που βόσκει, δηλ. κοπάδι, αγέλη, σε Αισχύλ.

νομέυς, -έως, ό (νέμω), Επικ. **-ήος, I.** βοσκός, ποιμένας, βουκόλος, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** απονεμητής, διανομέας· *άγαθών*, σε Πλάτ. **III.** πληθ., σε Ηρόδ.· *νομέες* = *έγκοίλια*, τα πλευρά του πλοίου, σε Ησύχ.

νομεύω, μέλ. **-σω, 1.** οδηγώ στη βοσκή, βόσκω (Ενεργ., λέγεται για ποιμένα), οδηγώ στους αγρούς, σε Όμηρ. Οδ. — στην Παθ., λέγεται για κοπάδια, οδηγούμαι στη βοσκή, σε Πλάτ. **2.** *βουσι νομους νομεύσομεν*, κατατρώμε τα χόρτα της βοσκής μαζί με τα βόδια, Λατ. *de Pascere*, σε Όμηρ. Ύμν. **3.** απόλ., είμαι βοσκός, φροντίζω κοπάδια, σε Θεόκρ.

νομή, ή (νέμω)· **I. 1.** βοσκή, βοσκότοπος, σε Ηρόδ., Σοφ. **2.** βοσκή, τροφή, σε Πλάτ. **3.** η ίδια ενέργεια της βοσκής, της κατανάλωσης τροφής, λέγεται για κοπάδια· μεταφ., *νομή πυρός*, εξάπλωση πυρκαγιάς, σε Πολύβ.· *νομήν έχειν*, λέγεται για καρκινικό, διαβρωτικό έλκος, εξαπλώνομαι, σε Κ.Δ. **II.** μοίρασμα, διανομή, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.

νομίζω (νόμος), Αττ. μέλ. *νομιώ*, Ιων. *α' πληθ. νομοιδμεν*· *αόρ. α' ένόμισα*, ποιητ. *νόμισα*, παρακ. *νενόμικα* — Παθ., μέλ. *νομισθήσομαι*, *αόρ. α' ένομισθην*, παρακ. *νενόμισμαι*· *γ' ενικ. υπερσ. νενόμιστο*· **I. 1.** θεωρώ ή ακολουθώ ως έθιμο ή συνήθεια, τηρώ εθιμικά, σε Ηρόδ.· *νομίζω γλώσσαν*, χρησιμοποιώ την κοινή γλώσσα, στον ίδ.· *νομίζω ούτεάσπίδα ούτε δόρυ*, στον ίδ. — Παθ., είμαι συνηθισμένος, βρίσκομαι σε κοινή χρήση, σε Αισχύλ.· *σωφροσύνη νενόμιστο*, ήταν η κοινή αντίληψη, ήταν η γνώμη «του συρμού», σε Αριστοφ.· *απρόσ., ώς νομίζεται*, όπως είναι το έθιμο, όπως συνηθίζεται, σε Τραγ.· *μτχ. νομιζόμενος, -η, -ον*, εθιμικός, συνήθης, σε Θουκ.· *τά νομιζόμενα*, έθιμα, συνήθειες, Λατ. *instituta*, σε Ηρόδ., Αττ.· *τά νομισθέντα*, σε Ευρ. **2.** υιοθετώ έθιμο ή συνήθεια· *Έλληνες άπ' Αίγυπτίων ταύτα νενομίκασι*, σε Ηρόδ. **3.** με δοτ., είμαι συνηθισμένος σε κάτι, συνηθίζω κάτι· *νομίζουσιν Αίγύπτιοι ούδ' ήρωσιν ούδέν*, δηλ. δεν έχουν τη συνήθεια να λατρεύουν τους ήρωες, στον ίδ.· *απ' όπου, κάνω κοινή χρήση, χρησιμοποιώ, μεταχειρίζομαι*· *φωνήη*, σε Ηρόδ.· *άγῶσι και θυσίαις*, σε Θουκ. **4.** με απαρ., έχω ως έθιμο, έχω τη συνήθεια να κάνω κάτι, σε Ηρόδ. — Παθ. *απρόσ., γυμνους είσέναι νομίζεται*, συνηθίζεται σ' αυτούς να εισέρχονται γυμνοί, σε Αριστοφ.· *νενόμισται καλέεσθαι*, έχει καθιερωθεί να ονομάζεται, σε Ηρόδ. **5.** Παθ., διοικούμαι και κυβερνώμαι σύμφωνα με παλαιούς νόμους και έθιμα, στον ίδ. **II. 1.** εκλαμβάνω, αναγνωρίζω, θεωρώ· *τούς κακούς χρησητούς νομίζειν*, σε Σοφ.· *νομίσαι χρη ταύτα μυστήρια*, σε Αριστοφ.· *θεδν νομίζω τινά*, θεωρώ ή πιστεύω σε κάποιον θεό, σε Πλάτ., Ξεν.· *απ' όπου, νομίζειν τούτους (θεούς)*, τους θεωρώ ως θεούς, σε Ηρόδ.· *ούς ή πόλις νομίζει θεους ού νομίζων*, δεν πιστεύει στους θεούς στους οποίους πιστεύει η πολιτεία, σε Ξεν., Πλάτ.· *αλλά, νομίζειν θεους είναι*, πιστεύω ότι υπάρχουν θεοί, σε Πλάτ.· *θεους νομίζειν ούδαμοδ*, σε Αισχύλ.· *ώστε, τα νομίζειν τούς θεους και νομίζειν θεους* διαφέρουν, καθώς το ένα σημαίνει «πιστεύω σε συγκεκριμένους θεούς», ενώ το άλλο «πιστεύω στους θεούς γενικά», πρβλ. [ηγέομαι](#) **III. 2.** Παθ., *Έλληνες ήρξαντο νομισθηναι*, οι Έλληνες να θεωρούνται, να νομίζονται ως..., σε Ηρόδ. **2.** εκτιμώ, υπολήπτομαι, σε Πίνδ.· Παθ., με εκτιμούν, σε Πλάτ. **3.** με αιτ. πράγμ., κρίνω, θεωρώ, πιστεύω, φρονώ, στον ίδ. **4.** με αιτ. και απαρ., εκτιμώ, κρίνω, θεωρώ, πιστεύω ότι..., σε Σοφ., Ξεν.· *επίσης, όπως το δοκέω*, με απαρ. μέλ., προσδοκά, περιμένω ότι..., σε Σοφ. **5.** Παθ., με γεν. κτητική· *τοδ θεδν*

νομίζεται; τίνος θεού ιερό θεωρείται ότι είναι; στον ίδ. **6.** *απόλ.*, *νομίζοντα λέγειν*, μιλώ με πλήρη βεβαιότητα, με ασφαλή πίστη, σε Πλάτ.

νομικός, -ή, -όν (νόμος)· **I.** αυτός που βασίζεται στο νόμο, συμβατικός, σε Αριστ.· *επίρρ.* -*κῶς*, στον ίδ. **2.** σχετικός με τον νόμο, σε Κ.Δ., Πλούτ. **II.** μορφωμένος σε θέματα νόμων, νομικός, δικηγόρος, σε Κ.Δ.

νόμιμος, -η, -ον (νόμος)· **I.** αυτός που βρίσκεται σε συμφωνία με το έθιμο, τη συνήθεια ή τον νόμο, εθιμικός, θεσμοποιημένος, καθιερωμένος, θεμιτός, δίκαιος, σε Ευρ.· *νόμιμόν (έστί) τινι ποιεῖν τι*, σε Ξεν. **II.** **1.** *νόμιμα, τά*, συνήθειες, έθιμα, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** ταφικές τελετές, Λατ. *justa*, σε Θουκ. **II.** *επίρρ.* -*μως*, σε Πλάτ.· *συγκρ.* -*ώτερον*, σε Ξεν.

νόμιοςA, -α, -ον, (νομεύς), λέγεται για βοσκούς, ποιμένες, *νόμιος θεός*, δηλ. ο Παν., σε Ομηρ. Ύμν.· λέγεται για τον Απόλλωνα, ως βοσκού του Άδμητου, σε Θεόκρ.

νόμιοςB, -ον =νόμιμος

νόμιςις, ή (νομίζω), συνήθεια, παράδοση, έθιμο· *ή άνθρωπεία ές τὸ θεῖον νόμιςις*, καθιερωμένη πίστη στη θεότητα, σε Θουκ.

νόμισμα, -ατος, τό (νομίζω)· **I.** οτιδήποτε καθιερώνεται από τη μακρά χρήση, συνήθεια, θεσμός, σε Τραγ., Αριστοφ. **II.** το ισχύον νόμισμα (χρηματική μονάδα) μιας πολιτείας, σε Ηρόδ.

νομιστέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *νομίζω*, αυτός που πρέπει να ληφθεί υπόψιν, σε Πλάτ.

νομιστεύομαι, Παθ., λέγεται για χρήματα, νομίσματα, κυκλοφορώ νόμιμα, είμαι σε χρήση, είμαι το ισχύον νόμισμα, σε Πολύβ.

νομογραϕία, ή, γραπτή νομοθεσία, σε Στράβ.

νομο-γράφος, ό (γράφω)· **1.** αυτός που σχεδιάζει, που συντάσσει νόμους. **2.** (νόμος II), μουσικοσυνθέτης, μελοποιός, σε Πλάτ.

νομο-δείκτης, -ου, ό, ερμηνευτής νόμων, σε Πλούτ.

νομο-διδάκτης, -ου, ό, = το επόμε., σε Πλούτ.

νομο-διδάσκᾱλος, ό, αυτός που διδάσκει τους νόμους, σε Κ.Δ.

νομοθεσία, ή, σύνταξη νόμων από την πολιτεία, νομοθεσία, σε Πλάτ.

νομοθετέω, μέλ. -*ήσω*, **I.** θεσπίζω νόμους, σε Πλάτ., Ξεν. κ.λπ. — Μέσ., ορίζω νόμους για τον εαυτό μου, σχηματίζω νόμους, σε Πλάτ. **II.** *μτβ.*, ορίζω κάτι μέσω των νόμων· *τι*, στον ίδ. κ.λπ. — Παθ., *απρόσ.*, *περί ταῦτα οὔτω σφι νενομοθέτηται*, έτσι έχει οριστεί από τον νόμο, σε Ηρόδ.

νομοθέτημα, -ατος, τό, νόμος, κανονισμός, διάταγμα, σε Πλάτ.

νομο-θέτης, -ου, ό (τίθημι)· **I.** αυτός που θεσπίζει νόμους, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ. **II.** στην Αθήνα, οι *Νομοθέται* ήταν πολυάριθμη επιτροπή δικαστών επιφορτισμένων με την αναθεώρηση των νόμων, σε Δημ.

νομοθετητέος, -α, -ον, 1. ρημ. επίθ. του *νομοθετέω*, αυτός που πρέπει να καθιερωθεί με νόμο, σε Πλάτ. **2.** *μτβ.*, αυτός που πρέπει να ορίσει μέσω νόμων, να νομοθετήσει, σε Αριστ.

νομοθετικός, -ή, -όν, I. αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε νομοθέτη ή σε νομοθεσία, σε Πλάτ.· *ή νομοθετική* (ενν. *τέχνη*), νομοθεσία, στον ίδ. **II.** λέγεται για πρόσ., αυτός που είναι κατάλληλος, αρμόδιος να νομοθετεί, σε Αριστ.

νομόνδε (νομός), *επίρρ.*, στη βοσκή, προς τον τόπο της βοσκής, σε Όμηρ.

νομός, ό (νέμω)· **I.** **1.** τόπος όπου τρέφονται τα κοπάδια, βοσκότοπος, σε Όμηρ.· *νομός ὕλης*, τόπος βοσκής σε δασική έκταση, σε Ομήρ. Οδ. **2.** βοσκολίβαδο, χορτάρια βοσκής, σε Ομηρ. Ύμν.· γενικά, τροφή, σε Ησίοδ., Αριστοφ. **3.** *μεταφ.*, *έπέων πολὺς νομός*, ευρεία κλίμακα, εκτεταμένο πεδίο

λόγων, σε Ομήρ. **Ιλ. II. 1.** κατοικία που κληρώθηκε ή κατακυρώθηκε και απονεμήθηκε σε κάποιον, διαμέρισμα, περιφέρεια, επαρχία, επικράτεια, σε Πίνδ., Σοφ. κ.λπ.· *νομὸν ἔχειν*, έχω ιδιόκτητη κατοικία, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **2.** μία από τις περιφέρειες (τους νομούς) στις οποίες ήταν διαιρεμένη η Αίγυπτος, σε Ηρόδ. κ.λπ.· διαίρεση που εφαρμόζεται επίσης και σε άλλα κράτη, στον ίδ.

νόμος, ὁ (νέμω) I. 1. οτιδήποτε καθιερωμένο, συνήθεια, έθιμο, νόμος, διάταξη, Λατ. *institutum*, σε Ησιόδ.· *νόμος πάντων βασιλεύς*, το έθιμο κυβερνά τα πάντα, Πίνδ. παρ' Ηροδ.· *κατὰ νόμον*, σύμφωνα με το έθιμο ή τον νόμο, σε Ησιόδ., Αττ.· ποιητ., *κὰν νόμον*, σε Πίνδ.· *παρὰ νόμον*, αντίθ. προς τον νόμο, σε Αισχύλ.· δοτ. *νόμω*, κατ' έθιμο, συμβατικά, κατά συναίνεση, αντίθ. προς το φύσει, σε Ηρόδ., Αριστ.· στην Αθήνα, *νόμοι* ήταν οι νόμοι του Σόλωνος, ενώ εκείνοι του Δράκοντα αποκαλούνταν *θεσμοί*. **2.** *ἐν χειρῶν νόμω*, με τον νόμο της εξουσίας, μέσω της ισχύος, δια της βίας επίσης· σε μάχη ή συμπλοκή, σε Ηρόδ.· *ἐν χειρὸς νόμω*, κατά τη διάρκεια πραγματικής συμπλοκής, πραγματικού πολέμου, σε Αριστ.· επίσης, *ἐς χειρῶν νόμων ἀπικέσθαι*, έρχομαι στα χέρια, σε Ηρόδ. **II.1.** μουσικός τρόπος, κλίμακα, μελωδία, ρυθμός, ήχος, σε Αισχύλ., Πλάτ. κ.λπ.· *νόμοι κιθαρῳδικοί*, σε Αριστοφ. **2.** τραγούδι που ερμηνευόταν προς τιμήν κάποιου θεού με λύρα ή αυλό, σε Ηρόδ.· *νόμοι πολεμικοί*, παιάνες, θούριοι, πολεμικά άσματα, σε Θουκ.

νομο-φύλαξ[ῦ], -ἄκος, ὁ, φύλακας των νόμων, σε Πλάτ.

νό-πληκτος, -ον (πλήσσω), αυτός που παραλύει τον νου, που πλήττει το μυαλό, σε Πλάτ.

νόος, νόου, Αττ. συνηρ. **νοῦς, νοῦ, ὁ**· στους μεταγεν. συγγραφείς απαντούν πτώσεις της γ' κλίσης, γεν. *νοός*, δοτ. *νοῖ*, αιτ. *νοῦν*. **I. 1.** μυαλό, διάνοια, αντίληψη, σε Όμηρ. κ.λπ.· *νόω*, με νου, φρόνιμα, συνετά, σε Ομήρ. Οδ.· *παρέκ νόον*, ασυναίσθητα, ανόητα, άκριτα, σε Ομήρ. **Ιλ.**· *σὺν νόω*, με σωφροσύνη, σε Ηρόδ.· *νόω λαβεῖν τι*, αντίληψη ενός πράγματος, στον ίδ.· *νόω ἔχειν*, έχω στο νου μου, σκέπτομαι, στον ίδ. **2.** η φράση *νοῦν ἔχειν* σημαίνει: **α)** έχω συναίσθηση, είμαι λογικός, σάφρων, φρόνιμος, σε Σοφ., Αριστοφ. κ.λπ.· *περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα*, το να επιδιώκεις τόσο πολλά δεν έχει νόημα, σε Σοφ. **β)** έχω το μυαλό μου στραμμένο σε κάτι· *ἄλλοσ' ὄμμα, θητέρα δὲ νοῦν ἔχειν*, σε Σοφ.· *δεῦρο νοῦν ἔχε*, σε Ευρ. **3.** ψυχή, συναίσθημα, «καρδιά»· *χαῖρε νόω*, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *νόος ἔμπεδος, ἀπηνής*, σε Όμηρ.· *ἐκ παντός νόου*, με όλη του την καρδιά και την ψυχή, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** ο νους σαν όργανο λήψης αποφάσεων και σχεδιασμών· *τί σοι ἐν νόω ἐστὶ ποιεῖν; τί σκοπεύεις να κάνεις;* στον ίδ.· *ἐν νόω ἔχειν*, με απαρ., προτίθεμαι, σκοπεύω, προδιατίθεμαι να..., στον ίδ.· *νόον τελεῖν*, σε Ομήρ. **Ιλ.** **II.** σημασία ή νόημα, έννοια λέξης ή φράσης, πρότασης ή λόγου, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

νοσαῦκερός, -ἄ, -όν (νόσος), αυτός που υπόκειται σε ασθένεια, νοσηρός, σε Αριστ.

νοσερός, -ἄ, -όν, = *νοσηρός*, σε Ευρ.· *νοσερὰ κοίτη*, το κρεβάτι του πόνου, στο οποίο είναι ξαπλωμένος ο ασθενής, στον ίδ.· επίρρ., *νοσερῶς ἔχειν τὸ σῶμα*, σε Αριστ.

νοσέω (νόσος), μέλ. -ήσω, παρακ. *νενόσηκα*. **1.** είμαι άρρωστος, ασθενής, πονά, είτε στο σώμα είτε στην ψυχή, σε Ηρόδ., Αττ.· *τῆς πόλεως οὐπω νενοσηκυίας*, η πόλη δεν έχει πληγεί ακόμη από τη νόσο (δηλ. τον λοιμό), σε Θουκ.· *νοσέω ὀφθαλμούς*, πλήττονται από ασθένεια τα μάτια μου, σε Πλάτ.· *τὸ*

νοσοῦν = νόσος, σε Σοφ.· επίσης, λέγεται για πράγμ.· γῆ νοσεῖ, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πάθος, νοσῶν μάτην, νοσώντας από μάταιες φαντασίες, σε Σοφ.· θολερῶ χειμῶνι νοσήσας, στον ίδ. **3.** γενικά, είμαι σε κατάσταση ασθένειας, πάσχω, υποφέρω· νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, σε Ευρ.· νοσεῖ τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν, στον ίδ.· λέγεται για πολιτεύματα, καθεστώτα, υποφέρω από ανταρσία, αναρχία, λέγεται για πόλεις ή κράτη τα οποία επικρατεί αναρχία, σε Ηρόδ. **νοσηλαία, ή, I.** φροντίδα του ασθενούς, νοσηλευτική περιποίηση, σε Πλούτ. **II.** (από το Παθ.), ασθένεια που απαιτεί περιποίηση, ουσία που βγαίνει από πληγή, πύον, σε Σοφ.

νοσηλεύω, μόνο σε ενεστ., φροντίζω ασθενή, σε Βάβρ.

νόσημα, -ατος, τό (νοσέω)· 1. αρρώστια, ασθένεια, λοιμός, σε Σοφ. κ.λπ. **2.** μεταφ., ψυχική αρρώστια, κατάθλιψη, μελαγχολία, σε Αισχύλ., Πλάτ. **3.** λέγεται για την αναρχία που επικρατεί σε μια πολιτεία, σε Πλάτ. κ.λπ.

νοσηματ-ώδης, -εξ, = νοσώδης, σε Αριστ.

νοσηρός, -ά, -όν, όπως το νοσερός, αρρωστημένος, βλαβερός για την υγεία, λέγεται για συμπτώματα, σε Ξεν.

νόσος, ή, Iων. νοῦσος, I. αρρώστια, ασθένεια, αδιαθεσία, σε Όμηρ. κ.λπ. **II. 1.** γενικά, στενοχώρια, δυστυχία, πόνος, λύπη, συμφορά, σε Ησίοδ., Τραγ. **2.** διανοητική ασθένεια, στους Τραγ.· *θεία νόσος*, δηλ. τρέλα, σε Σοφ. **3.** λέγεται για πολιτικά καθεστώτα, αναρχία, στάση έναντι της αρχής, σε Πλάτ. **4.** πληγή, δηλητήριο, λαίλαπα, λέγεται η φράση «*θεία νόσος*» για τον ανεμοστρόβιλο, σε Σοφ.

νοσο-τροφία, ή (τρέφω), φροντίδα για τον ασθενή, σε Πλάτ.

νοσσεύω, βλ. [νεοσσεύω](#).

νοσσο-τροφέω, μέλ. -ήσω, συγκεκ. αντί νεοσσοτροφέω, σε Ανθ.

νοστέω, μέλ. -ήσω, **1.** έρχομαι ή πηγαίνω πίσω, επιστρέφω, ιδίως στο σπίτι ή στην πατρίδα μου, σε Όμηρ., Σοφ. κ.λπ. **2.** επιστρέφω ασφαλής, διαφεύγω, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.

νόστιμος, -ον (νόστος)· I. 1. αυτός που ανήκει στην επιστροφή, στον νόστο, *νόστιμον ήμαρ*, η ημέρα της επιστροφής, δηλ. η ίδια η επιστροφή, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *νόστιμον φάος*, σε Αισχύλ. **2.** αυτός που είναι σε θέση ή είναι πιθανόν να επιστρέψει, δηλαδή αυτός που παραμένει ζωντανός, σώος, Λατ. *salvus*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λέγεται για φυτά, αυτά που αναπαράγονται, παραγωγικά, οπωροφόρα· *τὸ ἔν σοι νοστιμώτατον*, ό,τι ήταν πιο ακμαίο σε σένα, σε Λουκ.

νόστος, -ου, ό (νέομαι)· 1. επιστροφή στο σπίτι ή στην πατρίδα, σε Όμηρ.· με γεν. αντικειμενική, *νόστος Αχαιίδος*, ευκαιρία για επιστροφή στην Ελλάδα, σε Ομήρ. Οδ.· *νόστον γαίης Φαιήκων*, η επιστροφή σου στη χώρα των Φαιάκων, στο ίδ. **2.** γενικά, ταξίδι, περιήγηση, πλους· *ἐπιφορβῆς νόστος*, περιήγηση για αναζήτηση τροφής, σε Σοφ.· *νόστος πρὸς Ἴλιον*, σε Ευρ.

νόσφι, πριν από φωνήεν ή χάριν του μέτρου -φίν, παρόλο που το *ι* μπορεί επίσης να παραλειφθεί· **I.** ως επίρρ. του τόπου, μακριά, κατά μέρος, χωριστά, πέρα μακριά, σε απόσταση, σε Όμηρ.· *νόσφιν ιδών*, έχοντας κοιτάζει πέρα προς το πλάι, πλάγια, σε Ομήρ. Οδ.· *νόσφιν από...*, μακριά από..., σε Ομήρ. Ιλ.· *νόσφιν ή...*, όπως το *πλην ή...*, εκτός από, με την εξαίρεση..., πλην..., σε Θεόκρ. **II.** ως πρόθ., **1.** μακριά ή ξεχωριστά από..., σε απόσταση από..., σε Όμηρ., Ησίοδ. **2.** χωρίς, εγκαταλελειμμένος ή βοθήητος από..., σε Όμηρ., Αισχύλ. **3.** λέγεται για σκέψη ή διάθεση· *νόσφιν Αχαιῶν βουλευεῖν*, μακριά από τους Αχαιούς, δηλ. με διαφορετικό από αυτούς τρόπο σκέψης, σε Ομήρ. Ιλ.· *νόσφι Δήμητρος*, Λατ. *clam Cerere*, χωρίς τη γνώση και τη συναίνεσή της,

σε Ομηρ. Ὑμν. **4.** εκτός από, με την εξαίρεση του, της, *νόσφι Ποσειδάωνος*, σε Ομήρ. Οδ.· *νόσφ' Ὠκεανοῖο*, σε Ομήρ. Ιλ.

νοσφίζομαι, αποθ., με Μέσ. και Παθ. αόρ. α' *ένοσφισάμην* (Επικ. *νοσφισάμην*, *μτχ. νοσφισσάμενος*), *ένοσφίσθην*· **I. 1.** στρέφω την πλάτη μου σε ένα πρόσωπο, απομακρύνομαι, αποχωρώ, σε Όμηρ. **2.** απομακρύνομαι από κάποιον· με γεν., σε Ομήρ. Οδ. **3.** με αιτ., εγκαταλείπω, παρατώ, σε Όμηρ., Σοφ. **II.** μεταγεν. του Ομήρ. στην Ενεργ., Αττ. μέλ. *νοσφιῶ*, αόρ. α' *ένόσφισα*·

1. αποχωρίζω ή απομακρύνω, μετατοπίζω, σε Ευρ.· μεταφ., *νοσφίζω τινά βίου*, αποχωρίζω κάποιον από τη ζωή, δηλ. τον σκοτώνω, σε Σοφ.· ομοίως και *νοσφίζω τινά*, μόνο του, σε Αισχύλ. **2.** στερώ, κλέβω· *τινά τι*, απαλλάσσω κάποιον από κάτι, σε Πίνδ.· επίσης, *τινάτινος*, σε Αισχύλ., Ευρ. **3. α)** Μέσ., βάζω στην άκρη για τον εαυτό μου, ιδιοποιούμαι, σφετερίζομαι, σε Ξεν.· *νοσφίζομαι από τῆς τιμῆς*, οικειοποιούμαι μέρος του τιμήματος, σε Κ.Δ. **β)** αλλά το Μέσ. είναι επίσης όπως το Ενεργ., στερώ, αποστερώ, κλέβω, σε Ευρ.

νοσ-ώδης, -ες (εἶδος)· **I.** αρρωστημένος, ασθενικός, πονεμένος, αυτός που βρίσκεται σε νοσηρή κατάσταση, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** Ενεργ., όχι υγιεινός, λοιμώδης, επιβλαβής, ολέθριος, σε Ευρ.

νοτερός, -ά, -όν (νότος), υγρός, γεμάτος από υγρασία, νοτισμένος, σε Ευρ.· *χειμῶν νοτερός*, καταιγίδα, θύελλα με βροχή, σε Θουκ.

νοτία, ἡ (νότος), υγρότητα, υγρασία· *νοτίαι εἰαριναί*, ανοιξιάτικες βροχές, σε Ομήρ. Ιλ.

νοτίζω (νότος), μέλ. *-ίσω*, υγραίνω, βρέχω — Παθ., υγραίνομαι ή γίνομαι υγρός, βρέχομαι, σε Πλάτ., Ανθ.

νότιος, -α, -ον και -ος, -ον (νότος)· **I.** υγρός, νοτισμένος, γεμάτος από υγρασία, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· *έν νοτίῳ*, δηλ. σε ανοιχτή θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** νότιος, αυτός που βρίσκεται προς τον Νότο· *νότιος θάλασσα*, δηλ. ο Ινδικός Ωκεανός, σε Ηρόδ.

νοτίς, -ίδος, ἡ (νότος), υγρασία, υγρότητα, σε Ευρ.

νότος, ό, I. 1. νότιος άνεμος, Λατ. Auster, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **2.** ο Νότος προσωποποιείται ως θεός του νοτίου ανέμου, σε Ησίοδ. **II.** το νότιο ή νοτιοδυτικό μέρος του ορίζοντα· *πρός νότον τῆς Λήμνου*, σε Ηρόδ.· *τό προς νότον τῆς πόλεως*, σε Θουκ.

νοττίον, συγκεκ. αντί *νεοττίον*.

νου-βυστικός, -ή, -όν (νοῦς, βύω), αυτός του οποίου το μυαλό είναι γεμάτο, έξυπνος, συνετός, ευφυής· *επίρρ. -κῶς*, σε Αριστοφ.

νουθεσία, ἡ, = *νουθέτησις*, σε Αριστοφ.

νου-θετέω (τίθημι), μέλ. *-ήσω*, **1.** βάζω στο νου κάποιου, παραινώ, προειδοποιώ, συμβουλεύω, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· με διπλή αιτ., *τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ένουθέτει*, σε Σοφ. — Παθ., στον ίδ. κ.λπ. **2.** *νουθετέω τινά κονδύλοις, πληγαῖς*, σε Αριστοφ.

νουθέτημα, -ατος, τό, παραινέση, προειδοποίηση, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.· *τάμάνουθετήματα*, νουθεσίες που δόθηκαν σε μένα, σε Σοφ.

νουθέτησις, ἡ, συμβουλή, παραινέση, προειδοποίηση, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ.

νουθετητέος, -α, -ον, 1. ρημ. επίθ., αυτός που χρειάζεται να δεχθεί συμβουλές, σε Ευρ. **2.** *νουθετητέον*, αυτό που πρέπει να προειδοποιησει, να νουθετήσει, σε Αριστ.

νουθετητικός, -ή, -όν, συμβουλευτικός, παραινετικός, σε Πλάτ.

νουθετικός, -ή, -όν, = το προηγ., σε Ξεν.

νου-μηνία (νέος, μήν), ἡ, Αττ. συνηρ. αντί *νεο-μηνία*, η Νέα Σελήνη, η πρώτη μέρα του μήνα, σε Πίνδ., Αριστοφ.· *νουμηνία κατά σελήνην*, σημαίνει την

πραγματικά νέα σελήνη, αντίθ. προς τη *νουμηνία* των ημερολογίων, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

νουνέχεια, ή, ιδιότητα νοητικής αντίληψης, σύνεση, σωφροσύνη, σε Πολύβ.
νουν-εχής, -ές (έχω), αυτός που έχει νου, λογικός, συνετός, σε Πολύβ.· επίρρ. -χῶς, στον ίδ.

νοῦς, ό, Αττ. συνηρ. αντί *νόος*.

νοῦσος, ή, Ιων. αντί *νόσος*.

νουςο-φόρος, Ιων. αντί *νοσοφόρος*, σε Ανθ.

νύ, νυ, βλ. **νύν** II.

νύγεις, μτχ. Παθ. αορ. β' του *νύσσω*· *νύγῆναι*, απαρ.

νυγμή, ή (νύσσω), κέντρισμα, τσίμπημα, σε Πλούτ.

νυκτ-εγερτέω (έγειρω), μέλ. -ήσω, αγρυπνώ τη νύχτα παραφυλώντας, σε Πλούτ.

νυκτέλιος, -ον (νύξ), νυχτερινός, προσωνόμιο του Βάκχου από τις νυχτερινές γιορτές του, σε Ανθ.

νυκτ-ερέτης, -ου, ό, αυτός που κωπηλατεί νύχτα, σε Ανθ.

νυκτερευτικός, -ή, -όν, κατάλληλος για κυνήγι τη νύχτα, σε Ξεν.

νυκτερεύω (νύκτερος), μέλ. -σω, περνά όλη τη διάρκεια της νύχτας, σε Ξεν.· λέγεται για στρατιώτες, είμαι σε επιφυλακή τη νύχτα, βρίσκομαι σε νυχτερινή σκοπιά, στον ίδ.

νυκτερήσιος, -ον (νύκτερος), νυχτερινός, σε Αριστοφ.

νυκτερινός, -ή, -όν (νύξ), αυτός που συμβαίνει ή ανήκει στη νύχτα, νυκτερινός, Λατ. *nocturnus*, σε Αριστοφ.· *νυκτερινόν γενέσθαι*, συμβαίνω τη νύχτα, στον ίδ.

νυκτέριος, -α, -ον και -ος, -ον, = το προηγ., σε Λουκ., Ανθ.

νυκτερίς, -ίδος, ή (νύκτερος), το θηλαστικό νυχτερίδα, Λατ. *vespertilio*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αριστοφ.

νύκτερος, -ον, = *νυκτερινός*, σε Αισχύλ., Σοφ.

νυκτερ-ωπός, -όν (ώψ), αυτός που έχει την όψη της νύχτας ή αυτός που εμφανίζεται τη νύχτα, σε Ευρ.

νυκτ-ηγορέω (άγορά), μέλ. -ήσω, προσκαλώ κατά τη νύχτα, σε Ευρ.· ομοίως και στη Μέσ., σε Αισχύλ.

νυκτηγορία, ή, νυχτερινή πρόσκληση, σε Ευρ.

νυκτ-ηρεφής, -ές (έρέφω), σκεπασμένος από τη νύχτα, σκοτεινός, σε Αισχύλ.

νυκτί-βρομος, -ον (βρέμω), αυτός που βρυχάται τη νύχτα, σε Ευρ.

νυκτι-κλέπτης, -ου, ό, κλέφτης που δρα τη νύχτα, σε Ανθ.

νυκτι-κόραξ, -άκος, ό, νυχτοκόρακας, είδος πτηνού, σε Ανθ.

νυκτι-λαθραιο-φάγος, -ον (φάγειν), αυτός που τρώει κρυφά τη νύχτα, σε Ανθ.

νυκτι-λάλος[α], -ον, αυτός που λαλεί, ηχεί τη νύχτα, σε Ανθ.

νυκτι-λαμπής, -ές (λάμπω), αυτός που φωτίζεται μόνο από τη νύχτα, δηλ. σκούρος, σκοτεινός, σε Σιμων.

νύκτιος, -α, -ον (νύξ), νυχτερινός, σε Ανθ.

νυκτι-πάται-πλάγιος[α], -ον (πατέω), αυτός που τη νύχτα περιφέρεται εδώ κι εκεί, σε Ανθ.

νυκτι-πλαγκτος, -ον, αυτός που ωθεί σε νυχτερινές περιπλανήσεις, που ξεσηκώνει κάποιον από το κρεβάτι του, σε Αισχύλ.· *νυκτίπλαγκτος εύνή*, άβολο κρεβάτι, κλίνη που δεν προσφέρει ανάπαυση, στον ίδ.

νυκτι-πλάνος, -ον, αυτός που περιφέρεται τη νύχτα, σε Λουκ.

νυκτῖ-πόλος, -ον (πολέω), αυτός που περιπλανιέται τη νύχτα, λέγεται για τους οργανιστές θιασώτες του Βάκχου, σε Ευρ.

νυκτί-σεμνος, -ον, αυτός που εορτάζεται με σεμνό τρόπο τη νύχτα, σε Αισχύλ.

νυκτῖ-φάνης, -ές (φαίνομαι)· **I.** αυτός που λάμπει τη νύχτα, σε Ανθ. **II.** αυτός που έχει σκοτεινές σκιές όπως η νύχτα, στον ίδ.

νυκτί-φαντος, -ον, αυτός που εμφανίζεται τη νύχτα, σε Αισχύλ., Ευρ.

νυκτί-φοιτος, -ον (φοιτάω), αυτός που περιφέρεται τη νύχτα, σε Αισχύλ.

νυκτι-φρούρητος, -ον, αυτός που φρουρεί κατά τη διάρκεια της νύχτας, σε Αισχύλ.

νυκτο-θήρας, -ου, ό (θηράω), αυτός που τη νύχτα επιδίδεται στο κυνήγι, σε Ξεν.

νυκτο-μάχέω (μάχομαι), μέλ. -ήσω, μάχομαι κατά τη διάρκεια της νύχτας, σε Πλούτ.

νυκτομάχια, ή, Ιων. -ίη, νυχτερινή μάχη, σε Ηρόδ., Θουκ.

νυκτο-περι-πλάνητος[ἄ], -ον (πλανάομαι), αυτός που περιπλανιέται τη νύχτα, σε Αριστοφ.

νυκτο-πορέω (πόρος), μέλ. -ήσω, ταξιδεύω, οδοιπορώ κατά τη νύχτα, σε Ξεν.

νυκτοπορία, ή, νυχτερινή περιήγηση, νυχτερινή πορεία, σε Πολύβ.

νυκτοφυλάκέω, μέλ. -ήσω, φυλάω σκοπιά τη νύχτα· *νυκτοφυλακέω τὰ ἔξω*, περιφρουρώ τη νύχτα τους εξωτερικούς χώρους, σε Ξεν.

νυκτο-φύλαξι[ῦ], -ἄκος, ό, ή, νυχτερινός φύλακας, σκοπός, φρουρός, Λατ. *excubitor*, σε Ξεν.

νυκτῶον, τό (Νύξ), ο ναός της θεοποιημένης Νύχτας, σε Λουκ.

νυκτ-ωπός, -όν (ῶψ), = *νυκτερωπός*, σε Ευρ.

νύκτωρ (νύξ), επίρρ., κατά τη διάρκεια της νύχτας, σε Ησίοδ., Σοφ. κ.λπ.

νύμφᾶ, I. Επικ. κλητ. αντί *νύμφη*. **II.** **νύμφᾶ**, Δωρ. αντί *νύμφη*.

νυμφᾶγωγέω, οδηγώ τη νύφη στο σπίτι του γαμπρού· *γάμους νυμφαγωγῶν*, συνάπτω γάμο, σε Πλούτ.

νυμφ-ἄγωγός, -όν, ό, αυτός που συνοδεύει, που οδηγεί τη νύφη από το σπίτι της στο σπίτι του γαμπρού, σε Ευρ.

νύμφαιον, τό (νύμφη), το ιερό των Νυμφών, σε Πλούτ.

νυμφαῖος, -α, -ον (νύμφη), αυτός που ανήκει ή είναι αφιερωμένος στις Νύμφες, σε Ευρ., Ανθ.

νυμφεῖος, -α, -ον και -ος, -ον (νύμφη)· **I.** αυτός που αναφέρεται στη νύφη, νυφικός, γαμήλιος, σε Πίνδ., Ευρ. **II.** ως ουσ., **1.** *νυμφεῖον* (ενν. *δῶμα*), τό, νυφικό δωμάτιο, σε Σοφ. **2.** *νυμφεῖα* (ενν. *ἱερά*), *τά*, γαμήλιες τελετές, γάμος, στον ίδ. **3.** *νυμφεῖα τοῦ σου τοῦ τέκνου*, η μέλλουσα σύζυγος του γιου σου, στον ίδ.

νύμφευμα, -ατος, τό, (νυμφεύω)· **I.** γάμος, συζυγία, σε Σοφ., Ευρ. **II.** στον ενικ., αυτός που παντρεύεται· *καλὸν νύμφευμά τι*, «καλό ταίρι για κάποιον», σε Ευρ.

νυμφευτήριος, -α, -ον, γαμήλιος, σε Ευρ.

νυμφευτής, -οῦ, ό (νυμφεύω)· **I.** συνοδός της νύφης στη μετάβαση προς το σπίτι του γαμπρού· επίσης, προξενητής, σε Πλάτ. **II.** γαμπρός, σύζυγος, νυμφίος, σε Ευρ.

νυμφεύτρια, ή, παράνυμφος, αυτή που συνοδεύει τη νύφη στον οίκο του γαμπρού, σε Αριστοφ.

νυμφεύω (νύμφη), μέλ. -σω, **I. 1.** οδηγώ, συνοδεύω τη νύφη, την παραδίδω σε γάμο με κάποιον, την παντρεύω με κάποιον, σε Ευρ. **2.** παντρεύομαι,

λέγεται για γυναίκα, Λατ. *pubere*, σε Σοφ.· αλλά επίσης και για άνδρα, Λατ. *ducere*, σε Ευρ.· όπως επίσης και για τους δύο, *νυμφεύετ'*, *εὖ πράσσοιτε*, στον ίδ. **II.** Παθ. με Μέσ. μέλ. *νυμφεύσομαι*, Μέσ. και Παθ. αόρ. *ἀ' ἐννυμφευσάμην*, *ἐννυμφέθην*· παραδίδομαι σε γάμο, παντρεύομαι, λέγεται για γυναίκα, σε Ευρ.· *νυμφεύομαι ἕκ τινος*, λαμβάνομαι από κάποιον για γάμο, στον ίδ. **III.** Μέσ., λέγεται για άνδρα, παίρνω γυναίκα ως σύζυγο, στον ίδ.

νύμφη, ἡ, Επικ. κλητ. *νύμφᾶ*· Δωρ. *νύμφᾶ*· **I. 1.** νεαρή σύζυγος, νύφη, Λατ. *nupta*, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. **2.** γενικά, κάθε παντρεμένη γυναίκα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **3.** νεαρή κόρη, παρθένα σε ηλικία γάμου, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **4.** ισοδύν. Λατ. *nugus*, η νύφη (αναφορικά με τα πεθερικά και τους κουνιάδους), σε Κ.Δ. **II. 1.** ως κύριο όνομα, η Νύμφη, σε Όμηρ.· *θεαὶ Νύμφαι*, σε Ομήρ. Ιλ.· διακρίνεται με διαφορετικά κατά τόπους ονόματα· Νύμφες των πηγών είναι οι *Ναϊάδες*, Νύμφες της θάλασσας οι *Νηρηίδες*, Νύμφες των δέντρων οι *Δρυάδες* και οι *Αμαδρυάδες*, Νύμφες των βουνών οι *Νύμφαι Ὀρεστιάδες* και οι *Ὀρεάδες*, Νύμφες του αγρού οι *Νύμφαι λειμωνιάδες*. **2.** λέγεται για πρόσ. που βρίσκονται σε κατάσταση έκστασης, όπως οι μάντιες και οι ποιητές· λεγόταν ότι είχαν καταληφθεί από τις Νύμφες, δηλαδή ότι ήταν *νυμφόληπτοι*, Λατ. *lymphatici*. **III.** χρυσαλλίδα ή προνύμφη του μεταξοσκώληκα, σε Ανθ.

νυμφίδιος[ι], -α, -ον και -ος, -ον, αυτός που ανήκει στη νύφη, νυφικός, σε Ευρ., Αριστοφ.

νυμφικός, -ή, -όν, = το προηγ., στους Τραγ. κ.λπ.

νυμφίος, ὁ (νύμφη)· **I.** γαμπρός, αυτός που έχει παντρευτεί, νιόπαντρος άνδρας, σε Όμηρ. κ.λπ.· στον πληθ., *τοῖς νεωστὶ νυμφίοις*, στο νυφικό ζευγάρι, στους νεονύμφους, σε Ευρ. **II.** ως επίθ., *νύμφιος, -α, -ον*, νυφικός, σε Πίνδ.

νυμφο-γενής, -ές (γίγνομαι), αυτός που γεννήθηκε από Νύμφη, σε Ανθ.

νυμφό-κλαυτος, -ον, αυτός που προκαλεί θρήνο στις νιόπαντρες γυναίκες, λέγεται για την Ελένη, σε Αισχύλ.

νυμφοκομέω, μέλ. *-ήσω*, **I.** ντύνω, κοσμώ τη νύφη, σε Ανθ. **II.** αμβ., ντύνομαι νύφη, σε Ευρ.

νυμφο-κόμος, -ον (κομέω), αυτός που ντύνει ή στολίζει τη νύφη· γενικά, νυφικός, σε Ευρ.

νυμφό-ληπτος, -ον, αυτός που έχει καταληφθεί από τις Νύμφες, σε Πλάτ.

νυμφοστολέω, συνοδεύω τη νύφη, σε Ανθ.

νυμφο-στόλος, -ον (στέλλω), συνοδός της νύφης.

νυμφό-τιμος, -ον (τιμή), αυτός που αποδίδει τιμές στη νύφη· μέλος *νυμφότιμον*, γαμήλιο τραγούδι, υμέναιος, σε Αισχύλ.

νυμφών, -ώνος, ὁ (νύμφη), νυφικό δωμάτιο, σε Κ.Δ.

νῦν, επίρρ.: **I. 1.** τώρα, σ' αυτή τη δεδομένη στιγμή, Λατ. *nunc*· *οἱ νῦν βροτοὶ εἶσιν*, αυτοί που είναι τώρα θνητοί, όπως ακριβώς ζουν τώρα, σε Ομήρ. Ιλ.·

ομοίως και στους Αττ., *οἱ νῦν ἄνθρωποι*, οι σύγχρονοι άνθρωποι· *τὸ νῦν*, ο ενεστώτας χρόνος, σε Πλάτ.· *τὰ νῦν* (συχνά γραμμένο *τανῦν*) χρησ. απλώς όπως το *νῦν*, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** επίσης, λέγεται για ό,τι έχει αποτελέσει μόλις παρελθόν, ακριβώς τώρα, μόλις τώρα, σε Όμηρ., Σοφ. **3.** τώρα, δηλ. όπως έχει τώρα η κατάσταση, αντίθ. προς ό,τι ήταν δυνατόν να συμβεί υπό διαφορετικές περιστάσεις, σε Θουκ.· ομοίως, *καὶ νῦν*, ακόμη και στην περίπτωση,

περίσταση αυτή, σε Ξεν. **II.** εκτός από τη σημασία του χρόνου, το εγκλιτ. *νυν*, *νυ* δηλώνει: **1.** άμεση ακολουθία ενός πράγμ. ύστερα από ένα άλλο, έπειτα, άμέσως έπειτα, άμέσως μετά, σε Όμηρ. **2.** επίσης, λέγεται με σημασία συμπεράσματος, λοιπόν, ώστε, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **3.** χρησιμ. για να επιτείνει διαταγή· *δεῦρό νυν*, εμπρός λοιπόν! γρήγορα λοιπόν! σε Ομήρ. Ιλ.· *εἶά νυν*,

κ.λπ.· *φέρε νυν, ἄγε νυν, σπευδέ νυν, σίγα νυν*, κ.λπ., σε Ξεν.· επίσης, χρησιμ. για να επιτείνει ερώτηση· *τίς νυν; τί νυν; ποιος λοιπόν; τι λοιπόν; στον ιδ.*

νῦνδῆ, επιτετ. τύπος του νῦν, **1.** με ενεστ., τώρα δα, τώρα, ακόμη και τώρα, σε Πλάτ. **2.** με παρελθοντικούς χρόνους, προ ολίγου, μόλις τώρα· *ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον*, στον ιδ.

νῦνί, Αττ. τύπος του νῦν, επιτετ. με το δεικτικό *-ī*, τώρα δα, αυτήν τη στιγμή, σε Δημ., Αισχίν. ομοίως και στην καθομιλουμένη Αττ., **νυμνί** αντί *νυνί μέν*, σε Αριστοφ.· *νυνδί* αντί *νυνί δέ*, στον ιδ.

νύξ, νυκτός, ἡ, Λατ. *nox*. **I. 1.** *νύχτα*, δηλ. είτε με τη σημασία της χρονικής περιόδου της νύχτας (αντίθ. προς την ημέρα) ή απλά ως μία νύχτα, σε Όμηρ., Ησίοδ. κ.λπ.· *νυκτός*, τη νύχτα, Λατ. *noctu*, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· *νυκτός ἔτι*, ενώ ήταν ακόμη νύχτα, σε Ηρόδ.· *νυκτός τῆσδε*, σε Σοφ.· *ἄκρας νυκτός*, στη βαθύτατη στιγμή της νύχτας, στον ιδ.· επίσης, *νυκτί*, σε Ηρόδ., Σοφ.· *νύκτα*, καθ' ὅλη τη διάρκεια της νύχτας, στο μακρὺ διάστημα της νύχτας, σε Όμηρ.· *νύκτας*, κατά τις νύχτες, στον ιδ.· *μέσαι νύκτες*, μεσάνυχτα, μεσονύχτι, σε Πλάτ. **2.** με προθ.· *ἀνά νύκτα*, κατά τη νύχτα, σε Ομήρ. Ιλ.· *διὰ νύκτα*, σε Ομήρ. Οδ.· *εἰς νύκτα*, *εἰς τὴν νύκτα*, προς τη νύχτα, σε Ξεν.· *ὑπὸ νύκτα*, μόλις νυχτώσει, σε Θουκ., Ξεν.· *διὰ νυκτός*, κατά τη διάρκεια της νύχτας, σε Πλάτ.· *ἐκ νυκτός*, αμέσως μόλις πέσει η νύχτα, σε Ξεν.· *πόρρω τῶν νυκτῶν*, βαθιά μέσα στη νύχτα, στον ιδ.· *ἐπὶ νυκτί*, τη νύχτα, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐν νυκτί*, *ἐν τῇ νυκτί*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **3.** στον πληθ. επίσης, νυχτερινές φρουρές, σε Πίνδ., Πλάτ.· οι Έλληνες διαιρούσαν τη νύχτα σε τρεις φυλακές, σε Όμηρ. κ.λπ. **II. 1.** το σκοτάδι της νύχτας, σε Όμηρ. **2.** σκοτάδι, νύχτα του θανάτου, στον ιδ.· *νύξ Αἰδης τε σφζόντων κάτω*, σε Σοφ. **III.** *Νύξ*, ως κύριο όνομα, η θεά της νύχτας, κόρη του Χάους, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **IV.** νυχτερινό ή εσπερινό μέρος του ορίζοντα, δηλ. το δυτικό, η Δύση, σε Ησίοδ.

νύξα, Επικ. αντί *ἔνυξα*, αόρ. α' του *νύσσω*.

νυός[ῦ], -οῦ, ἡ, I. νύφη (σε σχέση με τα πεθερικά και τους κουνιάδους), σε Όμηρ.· με ευρύτερη σημασία, κάθε θηλυκό πρόσωπο που συνδέεται με γάμο με δεσμούς αγχιστείας, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** νύφη, σύζυγος, ἑγγαμη γυναίκα, σε Θεόκρ., Ανθ.

Νῦσα, -ης, ἡ, όνομα ποικίλων λόφων, πολλών πόλεων και τόπων αφιερωμένων στον Βάκχο, σε Ομηρ. Ύμν. κ.λπ.· επίθ. **Νύσιος[ῦ]**, *-α, -ον*, στο ιδ.· **Νῦσήϊος**, σε Αριστοφ.

νύσσα, -ης, ἡ (νύσσω), όπως το Λατ. *meta*, όνομα δύο στηλών στον υπόδρομο (*ἰππόδρομος*)· **1.** στήλη γύρω από την οποία ἔστριβαν τα ἄρματα, τοποθετημένη σε σημείο τέτοιο ώστε τα ἄρματα που πήγαιναν από τη δεξιά πλευρά της διαδρομῆς ἔστριβαν γύρω απ' αυτή και επέστρεφαν από την αριστερή πλευρά (πρβλ. **καμπτήρ**), σε Ομήρ. Ιλ. **2.** στήλη εκκίνησης, απ' όπου δηλ. ξεκινούσαν οι ἰπποδρομίες· και ήταν επίσης το σημείο του νικηφόρου τερματισμού, σε Όμηρ.

νύσσω, Αττ. **νύττω**, μέλ. *-ζω*, τρυπώ με αιχμηρό αντικείμενο, τσιμπώ, κεντρίζω, διαπερνώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.· *ἀγκῶνι νύζας*, ἔχοντάς τον ακουμπήσει ελαφρά με τον αγκώνα, σε Ομήρ. Οδ.· *νύσσω γνώμην*, την κεντρίζω, την τρυπώ (με σκοπό να τη διερευνήσω), σε Αριστοφ.

νυστάζω, αόρ. α' *ἐνύσταζα* και *ἐνύστασα*. **1.** γέρνω το κεφάλι μου γιατί με παίρνει ο ύπνος, κοιμάμαι, λαγοκοιμάμαι, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** είμαι νυσταλέος, κοιμισμένος, Λατ. *dormito*, σε Αριστοφ., Πλάτ. **3.** κρεμώ προς τα μπρος το κεφάλι, κλίνω το κεφάλι μου προς τα μπρος, σε Ανθ.

νυστακτής, -οῦ, ὁ, αυτός που κάνει κάποιον να κλίνει προς τα κάτω το κεφάλι του, σε Αριστοφ.

νύπτω, Αττ. αντί *νύσσω*.

νύχευμα[ῦ], -ατος, τό, νυχτερινή σκοπιά, Λατ. *pervigilium*, σε Ευρ.

νύχεύω (νύξ), μέλ. -*σω*, ξαγρυπνώ τη νύχτα φυλώντας σκοπιά, διανυκτερεύω, σε Ευρ.

νυχθ-ήμερον, τό (ἡμέρα), μία νύχτα και μία μέρα, ημερονύχτι, σε Κ.Δ.

νύχιος[ῦ], -α, -ον και -ος, -ον, νυχτερινός, **1.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που έχει ενασχόληση τη νύχτα, σε Ησίοδ., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πράγματα, αυτός που συμβαίνει νύχτα, σε Σοφ., Ευρ. **3.** λέγεται για τόπους, σκοτεινός όπως η νύχτα, ζοφερός, σε Αισχύλ., Ευρ.

νώ, βλ. **ἐγώ** III.

νωδός, -ή, -όν (νη-, ὀδούς), αυτός που δεν έχει δόντια, σε Αριστοφ., Θεόκρ.

νωδῦνία, ἡ, I. απαλλαγή από τον πόνο, σε Θεόκρ. **II.** καταπραϊντικό, αναλγητικό φάρμακο, σε Πίνδ.

νώ-δῦνος, -ον (νη-, ὀδύνη)· I. = *ἀνώδυνος*, βλ. αυτ., αυτός που δεν προκαλεί πόνους, σε Πίνδ. **II.** Ενεργ., αυτός που μαλακώνει τον πόνο, που επενεργεί καταπραϊντικά, σε Σοφ.

νώθεια, ἡ, οκνηρία, ραθυμία, βραδύτητα, σε Πλάτ. κ.λπ.

νωθής, -ές, γεν. -έος· I. οκνηρός, ράθυμος, αργοκίνητος, επίθ.

προσδιοριστικό του γαϊδάρου, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ. **2.** λέγεται για την αντίληψη, ανόητος, ηλίθιος, νωθρός, βραδύς· *νωθέστερος*, πιο ανόητος, σε Ηρόδ.

νώθητι, Ιων. αντί *νοήθητι*, προστ. Παθ. αορ. α' του *νοέω*.

νωθρός, -ά, -όν, = *νωθής*, οκνηρός, ράθυμος, βραδυκίνητος, σε Πλάτ.

νώϊ, εμείς οι δύο, βλ. **ἐγώ** III.

νωϊτερος[ῖ], -α, -ον, αυτός που ανήκει σε ή προέρχεται από μας τους δύο, σε Όμηρ.

νωλεμές, επίρρ., χωρίς παύση, ασταμάτητα, συνεχώς, σε Όμηρ.· ομοίως,

νωλεμέως, σε Ομήρ. Ιλ.· *νωλεμέως ἐχέμεν*, υπομένω καρτερικά, στο ίδ.·

αλλά, *νωλεμέως κτείνοντο*, σκοτώνονταν χωρίς σταματημό, δηλ. ο ένας μετά τον άλλον, σε Ομήρ. Οδ. (ἀγν. προέλ.).

νωμάω (νέμω I), μέλ. -*ήσω*, **I.** διαμερίζω, διανέμω, ιδίως τροφή και ποτό σε εορταστικές εκδηλώσεις, σε Όμηρ. **II.** (νέμω III. 2.) διευθύνω κατά βούληση, καθοδηγώ, ελέγχω. **1.** λέγεται για όπλα, χειρίζομαι, κουμαντάρω, κινώ τη λόγγη, το δόρυ ή την ασπίδα, σε Όμηρ.· ομοίως μεταφ., *νώμα πηδαλίω πόλιν*, κρατούσε το τιμόνι της πόλης, Λατ. *gubernabat*, σε Πίνδ.· *πᾶν νωμάω ἐπὶ τέρμα*, σε Αισχύλ. **2.** λέγεται για μέλη του σώματος, κινώ με ταχύτητα· *γούνατα νωμᾶν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *πόδα νωμᾶν*, σε Σοφ.· *νωμᾶν ὄφρύν*, κουνώ το φρύδι μου, σε Αισχύλ. **3.** ανακινώ στο μυαλό μου, σε Ομήρ. Οδ.· παρατηρώ, παρακολουθώ, σε Ηρόδ., Τραγ.

νών, Αττ. αντί *νώϊν*, βλ. **νώϊ**.

νώνυμος, -ον, Επικ. αντί *νώνυμος*· χρησιμ. όταν η παραλήγουσα αναγκαστικά πρέπει να είναι μακρά, σε Όμηρ., Ησίοδ.

νώνυμος, -ον (νη-, ὄνυμα, Αιολ. αντί *ὄνομα*)· **I.** ανώνυμος, άγνωστος, άσημος, άδοξος, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., Σοφ. **II.** με γεν., *Σαφροῦς νώνυμος*, αυτός που δεν έχει το όνομα της Σαφούς, δηλ. δεν τη γνωρίζει, σε Ανθ.

νώροψ, -οπος, ὁ, ἡ, αστραφτερός, γυαλιστερός, λέγεται για μέταλλα, σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

νώσάμενος, νώσασθαι, Ιων. και Δωρ. αντί *νοη-*, Μέσ. μτχ. και απαρ. αορ. α΄ του *νώεω*.

νωτ-άκμων, -ονος, ό, ή, αυτός που έχει πολύ δυνατές πλάτες, θωρακισμένα νώτα, σε Βατραχομ.

νωτιαῖος, -α, -ον (νώτον), αυτός που ανήκει στην πλάτη, στα νώτα ή στη ράχη· *νωτιαῖα ἄρθρα*, ραχιαίοι, νωτιαίοι σπόνδυλοι, σε Ευρ.

νωτίζω (νώτον): **I.** μόνο στον αόρ. α΄ *ένώτισα*, γυρίζω την πλάτη μου, Λατ. *terga dare*, σε Ευρ.· με σύστ. αντ., *παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι* = *παλινδρομησαι*, κάνω μεταβολή και στρέφομαι προς τα πίσω, σε Σοφ. **II.** καλύπτω τα μετόπισθεν, τα νώτα κάποιου· *τινά*, σε Ευρ.· *πόντον νωτίσαι*, περνώ ξυστά πάνω από τη θάλασσα, σε Αισχύλ.

νώτισμα, -ατος, τό (νωτίζω), αυτό που καλύπτει την πλάτη, λέγεται για φτερά, σε Ευρ.

νώτον, τό ή νώτος, ό, I. πληθ. πάντοτε, *νώτα, τά*: πλάτη, ράχη, Λατ. *tergum*, σε Ομήρ. Ιλ.· συχνά στον πληθ., όπως το Λατ. *terga*, σε Όμηρ.· *τά νώτα έντρέπειν, έπιστρέφειν*, γυρίζω την πλάτη μου, δηλ. φεύγω, αποχωρώ, τρέπομαι σε φυγή, σε Ηρόδ.· *νώτα δεῖξαι*, σε Πλούτ.· *κατά νώτου*, από τα νώτα, από πίσω, σε Ηρόδ., Θουκ. **II. 1.** μεταφ., κάθε ευρεία επιφάνεια· *έπ' εύρέα νώτα θαλάσσης*, σε Όμηρ.· λέγεται για πεδιάδες, σε Πίνδ., Ευρ. **2.** πάνω μεριά ή ράχη λόφου ή βουνού, σε Πίνδ., Ευρ.· λέγεται επίσης για άρμα, σε Ευρ.

νωτο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που μεταφέρει στην πλάτη του, αχθοφόρος, ως ουσ., φορτηγό, αχθοφόρο ζώο, σε Ξεν.

νωχελής, -ές, αυτός που κινείται αργά και βαριά, οκνηρός, δυσκίνητος, νωθρός, χαύνος, σε Ευρ. (αμφίβ. προέλ.).

νωχελία, ή, Επικ. -ή, τεμπελιά, οκνηρία, νωθρότητα, σε Ομήρ. Ιλ.